

„Men hun skal jo have mange Tilhængere. Endogsaa blandt ret fornuftige Folk.“

„Er det de to Fætttere Hildebrandt, du tænker paa — Etatsraaden og Professoren?“

„Hvad de?“

„Jo, de var begge to ivrige Wellerianere. Nu taaler de ikke mere at se hinanden, fordi Professoren har kaldt Fru Nathalie et forskruet Fruentimmer.“

„Ja, det er jo ganske som i andre Religioner,“ sagde Jytte. „Men sig mig, Asmus — hvordan er det med Dihmer? Jeg hører, at han igen er bleven syg og lever tilbagetrukket paa sin Gaard ligesom før. Forholder det sig rigtigt?“

„Ja — han har faaet et Tilbagefald,“ svarede Lægen i forandret Tone. „Hvem har fortalt dig det?“

„Blandt andre har Mor talt om det.“

„Blandt andre . . . ja saa! Dersom man fortæller, at det er min Kur, der er slaaet fejl, saa maa jeg protestere. Saadan forholder det sig ikke.“

„Er det da ikke hans gamle Sygdom?“

„Jo, det kan man godt sige. Torben har af en eller anden Grund set sig gal paa Verden, og det influerer naturligvis paa hans Tilstand.“

„Men du tror, at han kan komme sig? Mor sagde, at du mente, det kun var noget forbigaaende.“

„Forhaabenlig. — Jeg skal forresten hilse dig fra ham.“

„Hilse fra hvem?“ spurgte Jytte, som ikke troede, hun havde forstaaet ham rigtigt.

„Inden Dihmer rejste herfra, bad han mig ved Lejlighed at bringe dig og Tante hans Hilsen. Han talte om jer begge to med den største Venlighed.“

Jytte vovede nu ikke at spørge om mere, og kort efter ringede hun af.

Resten af Eftermiddagen tilbragte hun hende i Sofahjørnet med en Pude under Nakken. I Tankerne gennemlevede hun sit sidste Møde med Dihmer — ikke selve den egenlige Ulykkesdag,